

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1113045/11

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: פלונית

הנדון: עיכוב ביצוע תשלומים שהערעור בעניינם נראה בעל סיכוי ממשי אך הדיון בו נדחה בשל אילוצים ומאזן הנוחות נוטה לטובת המערער

החלטה

לפניי בקשת המערער שלפיה יעוכב חיובו (שבתוספת ליתר חיוביו למזונות ילדיו) שמכוח החלטת בית הדין הרבני האזורי תל אביב [הרכב יא] שניתנה בכ"ז בסיוון התשפ"ב (26.6.22) והעומד על סך 1,500 ש"ח לחודש עד להכרעה בערעורו על אותה החלטה.

ברקע עומדים נימוקי הערעור והאמור בעניינם בהחלטתי (מכ' בתמוז התשפ"ב – 19.7.22) שבה ניתנה רשות הערעור; דחיית הדיון בערעור עצמו (מסיבות שאינן תלויות בצדדים ואף לא בנו) והגשת המשיבה, לפי הנטען, את החיוב האמור לגבייה באמצעות ההוצאה לפועל, לאחרונה.

בהחלטה מט"ו בשבט התשפ"ג (6.2.23) הבהרתי כי נראה לכאורה, גם אם בלי לקבוע מסמרות בדבר, כי יש הצדקה מסוימת לבקשה, אך מכל מקום טרם החלטה בה נחוץ ליתן למשיבה את הזכות להגיב לבקשה.

קבעתי כי עד לקבלת התגובה יעוכב החיוב ולאחר קבלת תגובתה יישקל המשך עיכובו של החיוב האמור או ביטולו והבהרתי כי מכל מקום יחול עיכוב זה רק בנוגע לחיוב שטרם נגבה ולא יהיה בו כדי לחייב השבת כספים שנגבו מכוח ההחלטה האמורה של בית דין קמא טרם החלטתי זו וכל עוד לא הכריע בית דיננו בערעור עצמו.

המשיבה הגיבה לבקשה. בתגובה נכללות טענות שונות כלפי המערער אלא שהללו אינן כוללות מענה של ממש לטענות המרכזיות של הערעור, אלה שבגינן החלטתי בשעתו להרשות את הערעור בכותבי:

החלטת בית הדין קמא שבעניינה הוגשה הבקשה מעלה לכאורה קשיים משפטיים לא פשוטים, שכן אפשר אומנם לאכוף על צד את קיומם של הסדרי השהות ומהלכים נוספים המיועדים לאפשר אותם או לטייב אותם, ובכלל זה הליכי תיאום הוריי, אך קשה – אם לא בלתי־אפשרי – לחסום צד מלעתור לבית הדין ולמנוע ממנו את זכות הגישה לערכאות שזכות יסוד היא, לאורך זמן רב או בלתי־מוגבל ומוגדר, ובאופן גורף – גם אם המטרה היא מטרה מוצדקת של טיוב הסדרי השהות.

ואזכיר כי אף אז כתבתי גם לגבי טענותיה של המשיבה באותה עת:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בתשובת המשיבה לבקשת רשות הערעור נטענו טענות רבות, חלקן – טענות שיש בהן ממש לפי התרשמותנו בעבר, וייתכן שיש ממש גם בטענות נוספות שלה, אולם לא נכלל בה מענה על הטענה נגד חסימתו של המבקש מלפנות לבית הדין, ומשכך אין בהן כדי להצדיק את דחיית בקשת רשות הערעור שלו.

אין בתגובת המשיבה גם מענה כלשהו לסברה העיקרית כי שעה שמחד גיסא נראה הערעור כבעל סיכוי ממשי ומאידך גיסא הדיון בו נדחה שלא באשמת המערער והתוצאה היא כי יתקיים זמן רב לאחר הגשתו – יש מן ההיגיון בעיכוב ביצוע החלטה שבעניינה הוגש הערעור ובאיי הדרישה מן המערער לשלם במשך זמן ממושך תשלומים שספק אם החיוב בהם יעמוד בערעור.

לא זו אף זו, מן התשובה עולה כי המשיבה עצמה תופסת את החיוב לא כתוספת לדמי המזונות, הנצרכת ומוצדקת לעיתים בנסיבות שבהן הסדרי השהות עם האב אינם מתקיימים כדבעי והדבר מטיל על האם מעמסה נוספת של הטיפול בילדים, אלא כ'קנס'. תפיסה זו מעמידה בסימן שאלה את עצם ההצדקה לחיוב – אף לולי כל האמור לעיל – ובוודאי את ההצדקה לזקיפתו לטובת המשיבה, שכן היסוד להשתת קנס בכגון דא אינו יכול להיות אחר מ'ביזיון בית הדין' המצריך הליך שלכאורה לא התקיים בענייננו, ובכל מקרה קנס משולם לאוצר המדינה ולא לצד שכנגד.

אמת, תפיסתה של המשיבה אינה בהכרח הבנה אמיתית של כוונתו ודעתו של בית דין קמא, אולם יש בה כדי לגלות כי היא עצמה לכאורה מודה כי אין יסוד לחייב את המערער בסכום שנפסק לטובתה כתוספת למזונות (אלא כקנס, וכקנס לא יכול חיוב זה לעמוד, לכאורה) – מה שעשוי להיות עילה נוספת לקבלת הערעור, ואף אם לא יהווה עילה כזו יש בו כדי לחזק את ההצדקה לעיכוב הביצוע, שכן משמעות הדברים היא שמאזן הנוחות נוטה לטובת המערער גם במובן זה שהמשיבה אינה ניזוקת ונחסרת בהקשר של מזונות ילדים (ולו במובנם הרחב) שבגינם היא מוציאה הוצאות ושואם יעוכב הביצוע הרי שהחזר המגיע לה בגינם לא ישולם לה לעת עתה, ואילו המערער ניזוק גם ניזוק אם לא יעוכב הביצוע.

נוכח כל האמור אני מורה על עיכוב ביצוע החלטת בית הדין הרבני האזורי תל אביב שניתנה בכ"ז בסיוון התשפ"ב (26.6.22) ושהטילה על המערער חיוב של 1,500 ש"ח לחודש (בתוספת ליתר חיוביו למזונות ילדיו) עד להכרעה בערעור על אותה החלטה.

החלטה זו מותרת בפרסום בכפוף להשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום א' באדר התשפ"ג (22.2.2023).

הרב שלמה שפירא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה